

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobkyně:

O. L. (alias L.), narozena X,
státní příslušnice X,
bytem X,

zastoupena advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1, Praha,

proti

žalované:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2019, č. j. CPR-7493-7/ČJ-2019-930310-V230,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 12. 2019 žalobkyně napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

1. 2019, č. j. KRPS-129795-50/ČJ-2018-010024. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobkyně byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání, což bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobkyně byla dne 25. 4. 2018 kontrolována ve společnosti A. s. r. o. P., IČO X, se sídlem U. N., P. (dále jen „společnost A.“), kde pracovala jako d. na t. o. Při kontrole předložila cestovní doklad s p. pracovním vízem platným od 15. 1. 2018 do 28. 12. 2018, typ víza „D“. Žalobkyně dne 19. 2. 2018 přicestovala do P., do obce S., kde pracovala jako u. od 5. 3. 2018 do 15. 4. 2018 pro společnost A. N. S. z o. o. (dále jen „p. zaměstnavatel“). Dne 15. 4. 2019 přicestovala do P., kde podepsala pracovní smlouvu, kterou však při kontrole neměla u sebe a nikdy ji nedoložila. Do České republiky byla vyslána na základě cestovního příkazu. Do České republiky přicestovala dne 15. 4. 2018 a od 16. 4. 2018 pracovala na t. o. jako d. Práci na t. o. jí zadávala a kontrolovala česká mistrová, pracovní oděv měla svůj. Ve společnosti A. pracovala od 16. 4. 2018. Pracovala od pondělí do pátku od 6:00 do 14:30 hodin. Práci jí kontrolovala mistrová, vedoucí provozu, která jí též dávala pracovní pomůcky. Žalobkyně obdržela 500 Kč na stravu a 500 Kč na jízdné. Dále měla dle smlouvy dostat 2 000 z. na účet. Žalobkyně není držitelkou žádného českého pracovního povolení ani živnostenského listu.
3. Žalobkyně tedy vykonávala práci na území České republiky bez příslušného povolení vydaného českými orgány. Žalobkyně byla na základě vydaného víza oprávněna pobývat v České republice. Toto vízum jí však neopravňovalo k výkonu zaměstnání na českém území. Na žalobkyni přitom nedopadala výjimka upravená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť ta se týká pouze případů, kdy je zahraničním subjektem poskytována služba, která je realizována prostřednictvím vyslaného cizince ve prospěch českého subjektu, k němuž je cizinec vyslán. To odpovídá evropské úpravě, která podporuje volný pohyb služeb na vnitřním trhu, jehož součástí je přeshraniční poskytování služeb, které se vyznačuje tím, že zahraniční subjekt vyvíjí svoji činnost dočasně v jiném státě, kam vyšle své zaměstnance, a to svým jménem a pod svým vedením na základě smlouvy s příjemcem služby. V případě, kdy by p. zaměstnavatel poskytoval služby prostřednictvím žalobkyně, byla by v podřízenosti p. podniku, který by ji zároveň kontroloval, úkoloval, odměňoval, poskytoval jí pracovní pomůcky a žalobkyně by vystupovala jeho jménem a na jeho účet. Ze zjištěného skutkového stavu je však zřejmé, že žalobkyně jednoznačně vykonávala práci ve prospěch společnosti A., pracovala tam delší dobu, čímž je naplněn znak soustavnosti, dostávala pokyny od zaměstnankyně této společnosti, která jí též kontrolovala, a žalobkyně tak činila za odměnu. Osobní výkon práce je na základě zjištěného skutkového stavu nepochybný. Protiprávní jednání žalobkyně je tedy prokázáno nad vší pochybnost, protože jí bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců na dobu 6 měsíců.
4. K námitce žalobkyně o nebezpečí vycestování na U. z důvodu válečného konfliktu žalovaná uvedla, že si správní orgán I. stupně vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, dle kterého je vycestování žalobkyně do země původu možné, neboť jí nehrozí

ohrožení života, zdraví ani lidské důstojnosti. Její návrat není ani v rozporu s mezinárodními závazky, jimiž je Česká republika vázána. Tento závěr následně potvrdil ministr vnitra stanoviskem v odvolacím řízení. Žalovaná tento závěr převzala do odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedla, že s ohledem na to, že žalobkyně dříve nevyjádřila žádnou obavu z vycestování, považuje tuto její námitku v odvolacím řízení za účelově uvedenou a nedůvodnou.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobkyně nejprve namítla, že žalovaná porušila § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá tam uvedeným požadavkům. Dále žalovaná porušila § 2 správního řádu. Pro vydání napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
6. Podle žalobkyně správní orgány porušily § 3 správního řádu, neboť nedostatečně zjistily skutkový stav věci, čímž zatížily svá rozhodnutí nezákonností. Správní orgány dospěly k závěru, že tu žalobkyně vykonávala nelegální práci. Žalobkyně však byla vyslána za prací do České republiky p. zaměstnavatelem na základě cestovního příkazu ke služební cestě. Práci v České republice jí zajistil p. zaměstnavatel na základě pracovní smlouvy, kterou předložila. Nejednalo se tedy o výkon nelegální práce, protože žalobkyně se zde nacházela z vůle p. zaměstnavatele. Žalovaná dospěla k jinému závěru z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu, neboť si neoprátila dostatečné podklady, čímž porušila i § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně je proto přesvědčena o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
7. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěry opatřeného závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Z informací opatřených Ministerstvem vnitra plyne, že situace na v. U. je stále napjatá a incidenty se nadále soustřeďují na hranicích území ovládaných separatisty (D. a L. oblast). Převážně na těchto územích se rebelové samozvaných republik dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny, včetně mučení či mimosoudních poprav. Je zcela jisté, že po dvou letech konfliktu se na celém území U. vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadající na civilní obyvatelstvo. Ani pro tento svůj závěr si žalovaná neoprátila potřebné podklady, pročez nedostatečně zjistila skutkový stav věci a zatížila napadené rozhodnutí nezákonností.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, neboť žalobce uplatnil shodné námitky jako v odvolacím řízení a žalovaná je zde všechny řádně vypořádala.
9. Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť oba účastníci vyjádřili s tímto postupem výslovný souhlas.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené

rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 4. 2018 byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie České republiky během výkonu práce na t. o. Při kontrole žalobkyně předložila cestovní doklad na jméno O. L., v němž bylo vyznačeno vízum typu „D“, vydané P. r. na dobu od 15. 1. 2018 do 28. 12. 2018. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobkyně má u sebe ještě jeden nový biometrický cestovní pas na jméno O. L. Na dotaz proč je v biometrickém pase uvedeno jiné příjmení, odpověděla, že se jedná o chybu v překladu z azbuky, kterou učinila úřední osoba, jež jí pas vydávala (v azbuce se stále jmenuje L.). Žalobkyně nepředložila potřebné povolení k zaměstnání od úřadu práce.
13. Na základě uvedeného bylo s žalobkyní ještě týž den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu žalobkyně uvedla, že je v. a má d. d. ve věku X a X let. Dále má t. s. Všichni její rodinní příslušníci žijí na U. Aby mohla půl roku pracovat v P., vyřídila si p. vízum. Biometrický pas na jméno L. má proto, aby mohla cestovat po zemích Evropské unie. Dříve cestovala po České republice a ke konci roku 2017 po S., kde má známého. Práci u p. zaměstnavatele měla domluvenou předem, našla ji přes inzerát. Na dotaz, zda má povolení k zaměstnání od p. úřadu práce, sdělila, že neví, že má mnoho p. dokumentů, které předloží. Na území P. pracovala pro p. zaměstnavatele od 5. 3. 2018 do 15. 4. 2018 jako u. V P. se dozvěděla o možnosti pracovat v České republice. P. zaměstnavatel ji následně poslal za prací do České republiky a vydal k tomu cestovní příkaz, který taktéž slíbila doložit. Do České republiky přijela dne 15. 4. 2018 autobusem do P. Tam ji vyzvedl M., jeho příjmení neznala, který ji odvezl do kanceláře, kde podepisovala smlouvy. Následně ji odvedl na ubytovnu v K. n. V., kterou platí p. zaměstnavatel. Žalobkyně byla za prací i v jiných zemích schengenského prostoru. V letech 2009 až 2016 vždy dva měsíce v roce pracovala ve F. jako brigádnice na farmě, kde sbírala jahody. Na místě kontroly ve společnosti A. pracovala jako t. o., odhazovala zvlášť plast, papír a sklo. Uvedla, že tuto práci jí zajistil p. zaměstnavatel. Pracovala každý pracovní den, vždy od 6:00 do 14:30 hodin a plánovala zde pracovat tři měsíce. Práci jí ve společnosti A. zadávala vedoucí provozu paní M., zaměstnankyně společnosti A. Paní M. také zaznamenávala docházku žalobkyně, kontrolovala po ní práci a poskytla jí pracovní rukavice (jiné pomůcky pro práci žalobkyně nepoužívala). Žalobkyni byla p. zaměstnavatelem přislíbena úplata za práci ve výši 2 000 z. měsíčně na účet. Zatím však žalobkyně obdržela pouze 1 000 Kč v hotovosti, z toho 500 Kč na stravu a 500 Kč na benzín do služebního vozidla, kterým jezdí společně z ubytovny do práce. Na dotaz, zda má v České republice povolení úřadu práce či zaměstnaneckou kartu, sdělila, že neví, ale že věří p. zaměstnavateli, že vše zařídil. Živnostenský list nemá. Na dotaz, zda si je vědoma toho, že v České republice lze pracovat pouze s platným rozhodnutím o povolení zaměstnání od příslušného úřadu práce, sdělila, že neví, ale věří, že má vše v pořádku. Vypověděla, že na území České republiky nikoho nemá, krom m., se kterým bylo téhož dne také zahájeno řízení o vyhoštění. Není rodinnou příslušnicí žádného občana Evropské unie ani nesdílí domácnost s žádným občanem Evropské unie. Celou svou rodinu má na území U., kam se chce vrátit, sem přijela pouze vydělat peníze. Sdělila, že neexistují žádné objektivní důvody, které by jí bránily ve vycestování, a na U. nebydlí v místě, kde probíhá válečný konflikt.

14. Správní orgán I. stupně dožádal Úřad práce České republiky, který mu dne 10. 5. 2018 sdělil, že žalobkyni nebylo dle dostupných informací vydáno povolení k zaměstnání. Součástí správního spisu je formulář „INFORMACE o nástupu do zaměstnání – vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy občana EU/EHP a Švýcarska nebo jeho rodinného příslušníka, nebo cizince, který nepotřebuje povolení k zaměstnání na území ČR“ (dále jen „formulář ÚP ČR“). Z něho vyplynulo, že žalobkyně byla vyslána k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy od 17. 4. 2018 do 16. 7. 2018, pro profesi t. o. Vyslána k plnění úkolů byla na základě písemné smlouvy s p. zaměstnavatelem. Práci na území České republiky měla vykonávat pro společnost S. S. s. r. o., IČO X, se sídlem B., P. (dále jen „S. S.“) a místo výkonu práce měla být P. Správní orgán I. stupně vyžádal od společnosti S. S. a od společnosti A. pracovníprávní dokumenty vztahující se k zaměstnání žalobkyně. Společnost A. sdělila, že žalobkyně není její zaměstnankyní, ale má právní vztah se společností S. S., s. r. o., IČO X, sídlem K., P. (dále jen „S. S.“), která společnosti A. poskytovala službu spočívající v d. s. s. o. v provozovně v D. H. na základě smlouvy o dílo č. X ze dne 26. 3. 2018. Společnost S. S. na výzvu správního orgánu I. stupně nereagovala. Ani společnost S. S. na výzvu a následnou urgenci správním orgánem I. stupně nikterak nereagovala. Správní orgán I. stupně dále dožádal Oblastní inspektorát práce pro Středočeský kraj, zda žalobkyně byla na základě zjištěných informací a shromážděných dokumentů oprávněna vykonávat pracovní činnost na území České republiky. Tento správní orgán sdělil, že vzhledem k okolnostem se jedná nejspíše o nelegální zaměstnankyni p. zaměstnavatele. Jedná se o výkon práce bez povolení k zaměstnání na území České republiky.
15. Součástí správního spisu je cestovní příkaz k služební cestě od p. zaměstnavatele k funkci t. o., do P. v termínu od 17. 4. 2018 do 16. 5. 2018. Dále je součástí spisu pracovní smlouva s p. zaměstnavatelem, dle které žalobkyně bude po dobu od 17. 4. 2018 vykonávat funkci t. o. ve městě P. Pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou a mzda byla dohodnuta na částku 2 000 p. z. měsíčně.
16. Součástí spisového materiálu jsou i výpisy z živnostenského rejstříku a obchodního rejstříku všech dotčených společností. P. zaměstnavatel v rejstřících nebyl nalezen.
17. Od 2. 5. 2018 byla žalobkyně zastoupena v řízení advokátem.
18. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobkyně je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně, konkrétně v Č. oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobkyně.
19. Dne 27. 11. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobkyně o tom, že se může seznámit s obsahem spisu ve lhůtě 15 dnů, čehož zástupce nevyužil.
20. Správní orgán I. stupně vydal dne 8. 1. 2019 rozhodnutí č. j. KRPS-129795-50/ČJ-2018-010024, kterým uložil žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že žalobkyně byla v České republice zaměstnána bez povolení k zaměstnání. Žalobkyně totiž

vykonávala v t. o. závislou práci bez pracovní smlouvy, aniž by disponovala povolením k zaměstnání, což bylo prokázáno jak výpovědí žalobkyně, tak sdělením Úřadu práce. V daném případě nebylo možné aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť pro to nejsou splněny podmínky.

21. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnila obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše.
22. Dne 18. 10. 2019 vyrozuměla žalovaná zástupce žalobkyně o tom, že se může seznámit s obsahem spisu ve lhůtě 15 dnů. Zástupce žalobkyně v reakci na vyrozumění uvedl, že žalobkyně kategoricky nesouhlasí se závaznými stanovisky a nepovažuje svůj návrat do země za možný.
23. Žalovaná vydala dne 25. 11. 2019 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

24. Před vlastním posouzením žaloby soud konstatuje, že danou problematikou se již dříve zabýval, a to v několika svých rozsudcích, např. v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 53 A 1/2018 – 19, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 44 A 31/2018-21, či ze dne 30. 7. 2019, č. j. 44 A 40/2019-27. V označených rozsudcích provedl soud podrobný rozbor skutkové a právní stránky věci, a dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Navíc skutkově a právně obdobnými případy se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud; nejpodrobněji se vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31. V tomto rozsudku se detailně věnoval výkladu výjimky obsažené v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti v kontextu práva EU. Zmínit je možné též rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 463/2018-19, a tam v bodě 10 odůvodnění citovanou četnou judikaturu. Ani v nyní projednávané věci soud nemá důvod odchytil se od právních závěrů přijatých ve zmíněných rozsudcích.
25. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

26. Žalobkyně namítla, že nevykonávala nelegální práci, neboť za práci byla vyslána p. zaměstnavatelem. Práci jí zajistil p. zaměstnavatel, se kterým uzavřela předloženou pracovní smlouvu. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a neopatřily si ke svým závěrům dostatek podkladů, když došly k opačnému závěru a uložily žalobkyni správní vyhoštění. Z těchto důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. K tomu soud uvádí, že správní orgány obou stupňů vycházely z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že nebylo nepochybně zjištěno, že se dopustila protiprávního jednání, pro nějž jí bylo uloženo správní vyhoštění. Žalovaná provedla dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu především vycházela z protokolu o výsledku samotné žalobkyně a provedla důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jejího pracovněprávního vztahu a doby její přítomnosti na území České republiky. Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní na t. o. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů plyne, že hodnotily veškeré skutečnosti, jež vyšly v průběhu řízení najevo. Nadto je třeba podotknout, že žalobkyně takřka totožné námitky uvedla již v průběhu odvolacího řízení. Žalobkyně způsob jejich vypořádání žalovanou v podané žalobě nikterak nereflektovala. Dále žalobkyně v žalobní námitce nespecifikuje, v čem (jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. Z podané žaloby i z předcházejícího odvolání je zřejmé, že podstatou námitky je pouze právní hodnocení zjištěného skutkového stavu žalovanou. Soud tak dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit. Žalobkyně žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila a na své námitce setrvala jen v rozsahu, v jakém ji uvedla již v odvolání.
27. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že práce nebyla nelegální. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky na t. o. v obci D. H., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53).
28. Povaha práce spočívala v t. o. Žalobkyně vypověděla, že její pracovní doba byla 8 hodin denně. Měla jí být zaplacená mzda 2 000 p. z. Ze správního spisu plyne, že ke dni kontroly

pracovala v t. 10 dní. Žalobkyně dále vypověděla, že její docházku kontrolovala vedoucí provozu ve společnosti A. s. r. o. paní M., která jí také přidělovala práci, kontrolovala práci a poskytla pracovní pomůcky. Na dožádání správního orgánu ohledně pracovní doby žalobkyně odpovídala také paní M. Z výše uvedeného zcela jasně plyne, že žalobkyně nepracovala svým jménem na svůj účet, ale cizím jménem a na cizí účet. Stejně tak nepracovala na účet p. společnosti, nýbrž na účet společnosti provozující t. o. (k tomu viz bod 32 a násl.).

29. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobkyni vydáno P. r. (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území P. r. a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území P. r.). Soud konstatuje, že národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané P. r. neopravňuje jeho držitelku k výkonu zaměstnání na území České republiky (p. povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelkou povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky.
30. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Je-li pak obsahem smlouvy podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tedy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti).
31. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Rovněž výkladem tohoto ustanovení se zabýval NSS v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017 – 26, vyšel přitom plně ze závěrů formulovaných ve svém dřívějším rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České

republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

32. V nyní souzené věci nelze vzhledem ke zjištěným skutkovým okolnostem uvažovat o aplikaci výjimky podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně sice uvádí a rovněž správním orgánům doložila, že uzavřela pracovní smlouvu s p. zaměstnavatelem, a doložila i cestovní příkaz k vyslání do P. Neuvedla a ani nijak nedoložila, jakou službu a jakému příjemci měl její p. zaměstnavatel v P. poskytovat. Tvrzení žalobkyně jsou zčásti v rozporu s tím, co vyšlo v řízení najevo. Ze správního spisu plyne a potvrdila to i sama společnost A., že pracoviště t. o. v D. H. je její provozovnou. K osobě žalobkyně společnost uvedla, že nejde o její zaměstnankyni, ale že má právní vztah ke společnosti S. S. Ve správním spise je dále založena smlouva o dílo mezi těmito společnostmi. Společnost S. nepotvrdila jakýkoli pracovněprávní či jiný právní vztah s osobou žalobkyně. Formulář ÚP ČR o vyslání žalobkyně k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy pak podala společnost S., která měla být příjemcem služby poskytnuté p. zaměstnavatelem žalobkyně. V řízení ovšem byla tato společnost nekontaktní, takže se nepodařilo ověřit její vazbu k p. zaměstnavateli ani k provozovateli t. o. Nebylo tedy prokázáno, že by žalobkyně byla vyslána na území České republiky za účelem poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie (zde p. zaměstnavatelem) ve prospěch subjektu usazeného v České republice. Charakter práce, který žalobkyně v t. o. vykonávala, pak neodpovídá jakékoliv službě, nýbrž pracovní činnosti, která je klíčovou operací uskutečňovanou v provozovně společnosti A. (t. o.). Žalobkyně nebyla při výkonu této pracovní činnosti kontrolována p. zaměstnavatelem, jenž jí ani nezařadil konkrétní pracovní úkoly, nýbrž její práce byla organizována výlučně zaměstnankyní společnosti A. Úkol, který žalobkyně plnila, nemá charakter jednorázového či blíže ohraničeného pracovního úkolu, nýbrž charakter kontinuální činnosti. Svojí povahou tedy nelze pracovní činnost žalobkyně kvalifikovat jako přeshraniční poskytnutí služby, nýbrž jako vlastní výkon provozní činnosti společnosti A. prostřednictvím dočasně přiděleného zaměstnance (agenturní zaměstnanec).
33. Nadto lze poukázat i na jisté formální nepřesnosti, které vážně zpochybňují tvrzení žalobkyně o tom, že práci v České republice konala na základě vyslání p. zaměstnavatelem k poskytnutí služby. Žalobkyně započala výkon práce již dne 16. 4. 2018, což jednak sama uvedla, jednak to plyne z její pracovní docházky potvrzené společností A. Podle pracovní smlouvy a příkazu k vyslání na pracovní cestu měla ovšem žalobkyně pracovat v P. až od 17. 4. 2018, což odpovídá i datu uvedenému ve formuláři ÚP ČR (poskytování služby bylo oznámeno Úřadu práce ČR na dobu do 16. 7. 2018, podle příkazu k vyslání na pracovní cestu však byla žalobkyně vyslána do České republiky pouze do 16. 5. 2018). Z uvedeného vyplývá, že uzavření pracovní smlouvy neodpovídá správnému, a tudíž běžně očekávatelnému sledu událostí. Není ani zřejmé, proč byla se žalobkyní uzavírána pracovní smlouva dne 16. 4. 2018, když již dříve měla být v pracovním poměru ke svému p. zaměstnavateli, jenž jí měl následně vyslat do České republiky pouze na pracovní cestu.

Soud pak pokládá přinejmenším za podivný fakt, že pracovní smlouva uzavřená v P. mezi p. zaměstnavatelem a u. zaměstnancem je uzavírána v češtině. Smlouva měla být podepsána dne 16. 4. 2018 v místě S. v P., které je od P. vzdáleno přibližně 450 km a současně tentýž den žalobkyně měla vykázanou pracovní dobu 8 hodin, od 6:00 do 14:30 hodin, tudíž se v předmětný den jen stěží mohla dopravit do P. a zase zpět. Zatímco formulář ÚP ČR a příkaz k uskutečnění pracovní cesty měly být vyhotoveny jménem p. zaměstnavatele panem I. G., pracovní smlouva měla být podepsána jednatelem p. zaměstnavatele A. I. Všechny tři listiny jsou však opatřeny totožným podpisem. Pro kompletaci celého obrázku lze nad rámec nezbytně nutného poukázat na informace plynoucí z výpisu z p. obchodního rejstříku, podle nichž pan I. nikdy nebyl jednatelem p. zaměstnavatele, tím byli jen pan M. M. K. a paní L. P. Všechny tyto nepřesnosti svědčí o tom, že listiny předložené v průběhu správního řízení, které dokládají pracovní vztah žalobkyně k p. zaměstnavateli, byly vyhotoveny účelově, aby jimi bylo fingováno vyslání žalobkyně na pracovní cestu do České republiky k poskytnutí služby.

34. Žalovaná tak dospěla ke správnému závěru, že o vyslání žalobkyně by se mohlo jednat pouze v tom případě, pokud by byla svým p. zaměstnavatelem vyslána do České republiky k poskytnutí služby spočívající v pronájmu pracovní síly. To vše za podmínky, že žalobkyně vykonává svoji hlavní činnost u zaměstnavatele v P., který ji na území České republiky vyslal v důsledku úbytku zakázek v rámci přechodného odlehčovacího opatření. Pouze v takovém případě lze předpokládat, že se žalobkyně po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebude usilovat o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by tyto osoby využívaly k vlastní činnosti. K okolnostem, za nichž byla vyslána do České republiky, žalobkyně uvedla, že pracovala pro svého p. zaměstnavatele jako u. v P. r, a poté, co se dozvěděla o možnosti práce v České republice s vyšším výdělkem, se nechala vyslat do České republiky. Třebaže žalobkyně avizovala, že dokumenty v p. jazyce týkající se jejího zaměstnání v P. r. správnímu orgánu I. stupně předloží v dohodnutém termínu, neučinila tak. Součástí správního spisu není jediný dokument, jenž by se obsahově, nebo alespoň časově vztahoval k výkonu práce žalobkyně na území P. r. Žalobkyně dále vypověděla, že předpokládala, že bude v České republice pracovat tři měsíce, přičemž poté by se chtěla vrátit na U. Z těchto jediných podkladů, které se podařilo v řízení shromáždit, plyne, že žalobkyně nebyla do České republiky vyslána p. zaměstnavatelem v rámci dočasného odlehčovacího opatření jako důsledku nedostatku zakázek v P. r., nýbrž z důvodu vlastního zájmu o dosažení vyššího výdělku. Žalobkyně sama chtěla pobývat na území České republiky tři měsíce, tedy relativně dlouhou dobu, a poté se rovnou vrátit na U., nikoliv zpět do P. r., kde by pokračovala v práci na hlavním pracovišti. Na případ žalobkyně tak nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť není naplněna ani druhá alternativní hypotéza této právní normy (poskytnutí služby ve formě pronájmu pracovní síly jako odlehčovacího opatření, viz bod 31 shora).
35. Z výše uvedeného vyplynulo, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro aplikaci výjimky dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, zároveň nebyla držitelkou povolení k zaměstnání, zaměstnanecké karty či jiného právního titulu, který by ji opravňoval k výkonu práce v České republice. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně nebyla na základě předložených

dokladů oprávněna vykonávat pro českou společnost A. pracovní činnost na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobkyně však nebyla držitelkou takového povolení, takže vykonávala závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 tohoto zákona (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13). Žalobní bod není důvodný.

36. Dále žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalované ani se závaznými stanovisky ohledně bezpečného návratu žalobkyně do vlasti. Tento závěr učinily správní orgány na základě všech potřebných podkladů (včetně zpráv o zemi původu) a své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnily. Z mapy administrativního uspořádání U. je zřejmé, že Č. oblast je situována j. od K. oblasti a vzdálena od L. oblasti přibližně 900 km. Tedy je dosti vzdálena od míst, kde by reálně mohlo hrozit nebezpečí. Soud vyhodnotil tvrzení žalobkyně o nemožnosti návratu na U. jako účelové. V první řadě žalobkyně necítila žádné obavy z návratu v době, kdy byl prováděn její výslech. Do protokolu uvedla, že jí nejsou známy žádné překážky, které by jí bránily v návratu, přičemž si coby státní příslušnice U. byla konfliktu na v. zemi zcela jistě vědoma (výslovně uvedla, že nebydlí v místě, kde probíhají válečné konflikty). Toto tvrzení se poprvé v řízení objevilo v době, kdy žalobkyně začala být v řízení zastoupena. Ve vztahu ke konfliktu je správními soudy obou stupňů již několik posledních let judikováno, že konflikt na U. je lokálně omezen, přičemž lidem, kteří bydlí mimo D. a L. oblast, tedy ani žalobkyni, nehrozí žádné přímé nebezpečí, pokud jde o jejich život a důstojnost [ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Třebaže tedy dochází na tzv. linii kontaktu k bojovým situacím a zajatcům nejsou na tzv. povstaleckých územích garantována lidská práva, není žalobkyně jakožto civilistka tímto stavem jakkoliv dotčena, neboť bydlí stovky kilometrů od této linie. Reálně proto nemůže být vystavena situaci ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. Ani tento žalobní bod není důvodný.
37. K obecné námitce žalobkyně, že žalovaná porušila obecná ustanovení správního řádu, je třeba uvést, že setrvala-li žalobkyně ve svých námitkách v takto obecné rovině, soud již nemá, co by dodal, neboť nemůže nahrazovat její procesní aktivitu. Soud nemůže přisvědčit ani obecné námitce žalobkyně, že žalovaná postupovala v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutečností žalovaná vycházela i jakými úvahami se řídila při jejich hodnocení, odůvodnění splňuje všechny zákonné náležitosti, přičemž svou kvalitou nijak nevybočuje ze standardu rozhodování v obdobných věcech, k podpoře svých závěrů si žalovaná opatřila nezbytné podklady. Jestliže žalobkyně ani v této námitce hlouběji nerozvedla svou argumentaci, musí se z výše uvedených důvodů spokojit s obdobně obecnou odpovědí soudu. Zcela obecné tvrzení žalobkyně o porušení § 2 a § 3 správního řádu nesplňuje vzhledem k své naprosté nekonkrétnosti požadavky kladené na formulaci žalobních bodů (viz rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Soud se jím proto nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. ledna 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce